

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w W. (dawniej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w W. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 grudnia 2011 r. nr (...)

1. oddała odwołanie w całości;
2. zasądza od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmE 17/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 grudnia 2011 r., nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1 a, ust. 2, ust. 2a pkt 3, ust. 3 i ust. 6 w zw. z art. 9 a ust. 1 a pkt 1 i ust. 8 i art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne w związku z art. 104 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) S.A. z siedzibą w W., ul. (...) orzekł, że:

1. przedsiębiorstwo energetyczne: (...) S.A. nie wywiązało się w roku 2010 z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9 a ust. 8 a ustawy – Prawo energetyczne;
2. za działanie opisane w pkt 1) wymierzył przedsiębiorstwu energetycznemu: (...) S.A. karę pieniężną w kwocie 5 405,49 zł, to jest w wysokości (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej, osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2010 r.

Przedmiotową decyzję zaskarżył powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7, 8, 77 § 1, 80 oraz art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez brak wyjaśnienia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki stanu faktycznego sprawy, brak zebrania i całościowego rozpatrzenia materiału dowodowego i w rezultacie dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, polegających na uznaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że:
 - a) Obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej nie został przez Skarżącego zrealizowany, w sytuacji gdy opłatę tę uiszczył za Skarżącego inny podmiot;
 - b) Nastąpiło uszczuplenie dochodów Narodowego Funduszu Środowiska i Gospodarki Wodnej na kwotę 4.158,07 zł, mimo że uszczuplenie takie w ogóle nie miało miejsca;
 - c) Stopień zawinienia po Stronie Skarżącego był znaczny, w sytuacji gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nie można mówić o intencjonalnym działaniu Skarżącego;
 - d) Stopień szkodliwości czynu Skarżącego nie jest znikomy, w sytuacji gdy nie doszło do zmniejszenia dochodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.
2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 356 § 1 i § 2 ustawy Kodeks cywilny w związku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego poprzez stwierdzenie że opłata zastępcza nie może być dokonana za Skarżącego przez inny podmiot.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę w całości Decyzji w zakresie nałożenia na Skarżącego kary pieniężnej w wysokości 5.405,49 zł poprzez stwierdzenie, że opłata zastępcza, o której mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego została za Skarżącego zapłacona i w związku z tym nie było podstaw do wymierzenia kary, względnie (w przypadku gdyby Sąd nie podzielił argumentacji Skarżącego wskazującej na powyższe) powód wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6 a Prawa energetycznego. Ponadto powód wniósł o zwrot Skarżącemu od organu, który wydał Decyzję kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia prawa, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą w W. (dawniej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.) jest przedsiębiorstwem prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Na spółce (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (działającej obecnie jako (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą w W.) w 2010 roku ciążył obowiązek wynikający z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, zgodnie z którym przedsiębiorstwo zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym obowiązane jest uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 8a.

(...) S.A. z siedzibą w W. w 2010 roku dokonał sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym w ilości 464,080 MWh. W związku z powyższym przedsiębiorca ten obowiązany był do: uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt

1 Prawa energetycznego na łączną ilość 14,386 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej, uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 Prawa energetycznego na łączną ilość 98,849 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej.

Spółka (...) S.A. z siedzibą w W. nie przedstawiła Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do umorzenia ww. świadectw pochodzenia z kogeneracji. Przedsiębiorca ten do dnia 31 marca 2011 r. nie uiścił samodzielnie wymaganej opłaty zastępczej.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny pomiędzy stronami postępowania, na podstawie posiadanej dokumentacji nie budzi on wątpliwości Sądu, w związku z powyższym, stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony jak powyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód nie kwestionuje, że ciążył na nim obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z energii elektrycznej z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej w terminie do 31 marca 2011 r.

Ponieważ powód nie przedstawił Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii, zastosowanie miał przepis art.9 a ust.8 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym od 9 sierpnia 2010 r.). Oznacza to, że był on zobowiązany uiścić opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5 (do 31 marca 2011 r.), obliczoną w sposób określony w ust. 8a.

Treść powołanych przepisów nie pozostawia wątpliwości, że obowiązek przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z energii elektrycznej z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej ma charakter obowiązku publicznoprawnego ciążącego m.in. na powodzie.

Powyższe przepisy nie wymagają uiszczenie opłaty zastępczej musiało nastąpić osobiście przez podmiot zobowiązany, dlatego należy uznać możliwość posłużenia się w tym zakresie osobami trzecimi na podstawie umów cywilnoprawnych (np. banków, zleceniobiorców i in.). Niedopuszczalne jest natomiast przeniesienie obowiązku publicznoprawnego na inny podmiot w drodze czynności cywilnoprawnej. Oznacza to, że zlecenie czynności związanych w wykonanie obowiązku publicznoprawnego osobom trzecim odbywa się na ryzyko podmiotu zobowiązanego, z uwagi na charakter tego zobowiązania.

Osoba trzecia, działając na rzecz podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłaty zastępczej musi jednak wyraźnie wskazać, że wykonuje obowiązek publicznoprawny ciążący na określonym podmiocie.

W rozpoznawanej sprawie oznacza to, że (...) S.A. powinien przedstawić świadectwa pochodzenia z energii elektrycznej z kogeneracji albo uiścić opłatę zastępczą wskazując, że stanowi to wykonanie obowiązku w tym zakresie ciążącym na powodzie.

Dowodu na powyższa okoliczność powód nie przedstawił.

W ocenie Sądu, nie ma znaczenia po jakiej cenie powód nabywał energię od (...) S.A. i jakie elementy cenotwórcze zostały w tej cenie uiszczone. Przyjęta w umowie stawka taryfowa dla rozliczeń energii nie ma znaczenia dla istnienia i zakresu obowiązku wynikającego z art.9 a ust.8 ustawy Prawo energetyczne.

Zgodnie z art.56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu

lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłat zastępczych, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8. Za uzasadnione należało zatem uznać nałożenie przez pozwanego kary na powoda.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary. Zgodnie z art.56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Powód nie udowodnił, że zrealizował obowiązek przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z energii elektrycznej z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej, a zatem brak jest przesłanek do zastosowania powyższego przepisu.

Z tych względów zażalenie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479⁵³ § 1 k.p.c.).